

KJELL E.
GENBERG

Äppel
krigaren

Kjell E. Genberg

Äppelkrigaren

SAGA Egmont

Äppelkrigaren

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2001, 2020 Kjell E. Genberg och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726739879

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget
samt med författaren. SAGA Egmont Äppelkrigaren

www.sagaegmont.com

kapitel Ett

Nisse Bredberg satt och huttrade en aning på uteserveringen vid Kungsträdgården. När han gick med på att ta två semesterveckor i augusti i stället för i juli hade han hoppats att det skulle bli bättre än förr om åren. Då hade kylan och regnvädren alltid satt in på semestern och när det sedan blev augusti hade han fått svettas halvt till döds i sin modul på polishuset. Där fungerade inte alltid luftkonditioneringen.

Det måste vara mig det beror på, tänkte Bredberg. Vädret följer mina semesterdagar.

Men han hade ingen tanke på att ge upp. Han drack sitt kallnande kaffe. Att gå in i varma krogen skulle betyda att han förlorat, att vädret vunnit över honom. Om det börjar spöregna ska jag fundera på saken, tänkte han.

Serveringen passerades av ett gäng skrattande turister. Han tittade upp när han tyckte sig känna igen några ord. Jo, de var japaner, glada japaner med gott om pengar och kameror. Nu gjorde de det exotiska Stockholm.

Han suckade till närmast ofrivilligt och tänkte på Kazue, tösen från en ort en bit från Nagasaki, som bott hos honom en tid. Hon hade varit till stor nytta, både för hans kärleksliv – som under den tiden reste sig från bedrövligt till nästan normalt – och för en utredning av ett massmord i Ekerö.

En dam gick förbi med en liten tjock hund i koppel. När djuret fick syn på honom innanför serveringens staket öppnade det käften och bjäbbade: wap, wap, wap!

Han skrattade när tanten ryckte i kopplet för att få med sig sin motsträvige vän. Just då kom en vindil och högg tag i tidningen han nyss läst. Där fanns ännu en artikel om en mördad prostituerad. En av många. Hon hade dumpats som skräp vid en container i hamnen. I morgon, tänkte han, i morgon börjar jag jobba och jag kan gissa vad som väntar mig. De senaste månaderna hade man hittat döda horor vid vägrenar i Sollentuna, Handen och Sättra.

Bredberg hade sluppit vara med i utredningarna, som samordnades på våldsroteln i Stockholm. Det var rotelchefen Bosse Hemström som satt som spindel i nätet. Men Bosse hade låtit Nisse vara i fred. Då han återkom från sjukskrivningen efter att ta trillat ner från Öhrströms pinne på Sergels Torg när han jagade en galen seriemördare blev han förklarad som hjälte, befordrad till kommissarie och förpassad till Solna för att hjälpa till med massmordet på Ekerö. Sedan kom semestern. Men ännu hade ingen löst mysteriet med mördade prostituerade. Han visste inte riktigt hur många som strukit med, men tidningarna talade om att en seriemördare av amerikanskt snitt hade gjort stockholmsområdet till sin jaktmark. Till detta skulle han återvända.

Fast han var inte så säker på att tidningarnas kriminalreportrar hade rätt i antagandet att det var en seriemördare. Kvinnorna hade tydligen inte dödats på likartat sätt. Han var en Tomas, en tvivlare. När han låg på sjukhus hade han överlevt trista timmar mellan mat och provtagningar med att läsa allt han kom över om den sortens brottslingar. Han hade funnit att seriemördare med ett emotionellt intresse av att döda höll sig till samma metod och förfinade den efterhand. Allt för att öka den egna njutningen.

Men i de här fallen hade en av kvinnorna blivit skjuten – tydligen med ett finkalibrigt vapen. Det skulle kunna vara en revolver eftersom man inte hittat några patronhylsor. Men det kunde också betyda att man hade med en organiserad mördare att göra, en som tog sitt kall på allvar, inte ville bli fast och därför plockade upp patronerna efter sig. Två av damerna hade blivit strypta och ett par var dödade med slag av ett trubbigt vapen, kanske järnrör. Det var möjligt att det fanns fler offer, men Nisse hade inte läst tidningarna regelbundet under sin kyliga semester.

Han längtade faktiskt efter att få börja jobba igen. Overksamheten hade fått honom att tänka alltför mycket på Kazue. Hon hade kysst honom när han släppte av henne på Arlanda en okristligt tidig morgon, då hon skulle åka hem till Japan med Swissair via Zürich. Kysst honom ömt och kärleksfullt – fast han var en av dem som sett till att hennes äldre syster hamnat i fängelse.

Till sist huttrade han så mycket i snålblåsten att han gav upp och reste sig från bordet. Han rullade ihop tidningen och tryckte in den i armhålan. När han skulle kliva ut på trottoaren fick han tränga sig ut. En storvuxen, blond man var på väg in i restaurangen. Själv gav han sig av mot T-banestationen vid Sergels Torg för att ta Orientexpressen till Sundbyberg, där han hade sin bil parkerad.

Erik Brodd gick in till baren och fortsatte direkt till ett bord i borte änden av rummet. Där väntade Joakim Tunman på honom. Tunman reste sig och hälsade honom med ett leende. De kände varandra ganska väl. Senast hade de träffats i samband med FN-operationen på Balkan.

“Hur mår du?” frågade Tunman.

“Bara bra”, svarade Brodd och skakade hand. “Och du då, hur har du haft det?”

“Bättre än nånsin.”

Vaktmästaren kom och Brodd beställde whisky åt dem båda. Tunman och granskade Brodds eleganta skräddarsydda kostymen, den dyrbara slipsen och slipshållaren av guld. Mannen liknade faktiskt idealbilden av en man inom den nya ekonomin. Brodd noterade blicken.

“Jag har haft en del bra uppdrag”, sa han och såg på ringen på Tunmans lillfinger. “Du har kvar din vurm för diamanter.”

En gång hade de varit tillsammans i Tuzla. I ett bombat hus fann de resterna av en juveleraraffär. Tunman hade sparat sitt byte. Brodd sålde det han plockat åt sig.

“Min enda last”, log Tunman. “Och diamanter är en bra pensionsförsäkring.”

Brodd såg med viss tillgivenhet på sin kamrat. Hans hår hade började gråna lite i förtid men det var fortfarande tjockt. Tunmans ansikte hade blivit lite mer rynkigt sedan de sågs sist, men han såg solbränd och frisk ut. Erik Brodd skrattade lätt.

“Du kommer nog aldrig att bli gammal”, sa han. “Du har inte åldrats mycket de senaste tio åren.”

“Du smickrar,” svarade Tunman med ett blygsamt grin.

Servitören kom med drinkarna och Brodd höjde sitt glas.

“Skål på dig, Joakim.”

“Skål”, sa Tunman.

Båda drack med synbar njutning och sedan lutade sig Tunman fram en bit över bordet.

“Nu kan du kanske tala om vad du ville?”

“Jag vill be dig om en tjänst”, sa Brodd. “Jag glömde min lilla specialradio hemma. En sån behöver jag för ett jobb i morgon kväll och jag hinner inte åka hem och hämta den. Du förstår kanske att jag inte har lust att jaga omkring i butikerna som säljer sådana. Så jag undrar om jag kanske kan få låna din. Bara för kvällen.

“Självklart”, svarade Tunman. “En sådan radio gör kvällsjobben mycket lättare.”

“Absolut. Det var du som lärde mig den saken. Det har du säkert inte glömt.”

“Det kommer jag ihåg”, sa Joakim Tunman. “Jag minns också att du tyckte att jag var alldeles för noga när jag föreslog att du använda radion när du jobbade. På den tiden var du ganska slarvig.”

“Ja, jag vet. Men jag lärde mig. Faktum är att jag har dig att tacka för att jag lyckats så bra på senare år.”

“Nu smickrar du igen. Det behövs inte”, sa Tunman. “Jag har alltid tyckt att du har talang.”

“Kanske det”, nickade Brodd. “Kan jag hämta radion i morgon?”

“Okej”, sa Tunman. “Men du måste hämta den tidigt. Jag arbetar också i morgon kväll så jag hinner inte hem till middag. Anna ger sig av till sitt redan klockan åtta. Kan du komma vid tiotiden?”

“Javisst. Men om du har ett jobb behöver du kanske radion själv?”

“Inte alls”, sa Tunman. “Jag ska bara träffa en kund. Kom vid tiotiden så har jag den klar åt dig.”

“Tack, Joakim”. Brodd tittade på klockan och såg att den bara var lite över fem. “En whisky till?”

“Jag tror inte det. Jag bör gå hem. Anna blir orolig om jag missar middagen de kvällar jag inte arbetar.” Brodd nickade förstående.

“En underbar hustru, din Anna“, sa han allvarligt. “Du är en turgubbe som har henne.“ Tunman log instämmande.

– Hon frågar ofta efter dig, Erik. Du måste komma och äta middag hos oss snart.“

“Gärna det“, sa Brodd. “Men jag har mycket att göra just nu.“

“Jag förstår. Arbete går före nöjen sägs det. Men du är fortfarande ung, lite yngre än jag i alla fall. Arbeta inte för mycket. Ha lite trevligt också. Koppla av mellan varven.“

“Jag ska försöka“, sa Brodd.

De reste sig och gick sedan Brodd betalat. Det doftade gott i Kungsträdgården och på Hamngatan hejdade Brodd en taxi till Tunman.

“Vi ses i morron då.“

“Som bestämt“, sa Tunman.

Brodd väntade tills taxin hade försvunnit i strömmen av bilar. Sedan vände han på klacken och smet in på NK. Där fanns en telefonkiosk. Erik Brodd stoppade i sitt telefonkort och slog ett nummer som han nyligen lärt sig. Efter bara tre signaler svarade en mansröst på andra sidan.

“Wilenius?“ frågade Brodd.

“Ja, det är jag.“

“Jag är den ni sökt. Allt är förberett för sammanträffandet med er kompanjon. Vilken tid kan vi träffas?“

“Jag går från kontoret strax före sju, men han kommer att vara kvar där till åtminstone åtta. Går det bra?“

“Passar utmärkt“, sa Brodd lätt. “Kan vi två träffas i baren på Sheraton vid halvniotiden?“

“Så snart?“ sa Wilenius förvånat.

“Mitt möte er kompanjon kommer inte att ta lång tid”, försäkrade Brodd. “Jag är färdig i god tid före halv nio.”

“Jaha”, sa Wilenius, “om ni säger det så.”

“Och då förstås”, påminde Brodd, “har ni med er ...”

“Absolut”, sa Wilenius snabbt. “Precis som ni vill ha det.”

“Utmärkt”, sa Brodd. “Då ses vi i morgon kväll.”

Brodd lade på luren och gick ut på Hamngatan.

Dagen kändes gråmulen och småkall som om det varit november i stället för slutet av augusti. Kerstin Ljung förstod verkligen att Ulla ville stanna kvar i sängen i stället för att gå till dagis. Hon skämdes nästan för att ha kört upp dottern trots att Ulla påstod sig ha ont i halsen. Men termometern hade berättat den bistra sanningen. Det var fråga om skolsjuka.

Fy, vad allt är trist och trassligt, tänkte hon när hon satt och kände sig slö på tunnelbanan. Tänk om livet någon gång ville vara något annat än jobb och tristess.

Hon knep ihop läpparna när hon tänkte på att det var långt in på månaden och att hon ännu inte sett till något underhåll från Pontus.

Varför ska somliga ha alla fördelar och andra nackdelarna? tänkte hon vidare. Han skulle bara veta hur besvärligt det var ibland att ha hand om en tonåring. Där satt han med sin nya fru i en ombonad villa i Sörmland. Ulla hade varit hos honom en helg och det hade gjort ont i Kerstin när hon hörde dotterns entusiastiska beskrivning.

“Kan du tänka dig mamma dom har skaffat en hund. Världens ljuvligaste flat coated retriever. Han är så här stor”, hade hon berättat och mått med händerna.

När hon rätade på sig slog hon bakhuvudet i en öppen skåpdörr och svor till. Hon var alldeles för lång. Ett av

hennes hemliga komplex var just detta.

Dessutom hade Kerstin dåligt samvete nästan jämt. Visst skulle hon också vilja att Ulla hade hund men det gick ju bara inte. Tålmodigt hade hon gång på gång försökt förklara att det bara inte gick att ha hund i deras lägenhet, att det skulle bli synd om hunden som blev ensam så mycket när Ulla var på dagis och hon själv på jobbet.

Men det var annat också. De tankarna fyllde henne när hon klivit av tunnelbanan och hade ett par kvarter kvar till jobbet.

I dag skulle hon minsann prata med Peter. Han skulle få höra vad hon tyckte om alla artiklar hon tvingats skriva om kändisar och folk utan penningbekymmer och oro för vardagsproblem. Med en grimas försvann hon in genom porten till tidningshuset. Det som inte var så stort längre. Flera tidningar hade lagts ner och det var på tal att ännu fler skulle försvinna.

Utanför chefens rum satt Sonja, sekreteraren som varit med sedan hedenhös.

Sonja grinade upp sig, men det syntes att hon haft tårar i ögonen. Kerstin frågade var som hänt.

“Vi har fått nya siffror. I dag är det visst inget vidare. Det ryktas om stort redaktionssammanträde. Upplagesiffran är på väg ner. Det har kommit order uppifrån att vi måste göra något.”

Passar mig precis, tänkte Kerstin där hon satt och strök i en idiotisk artikel om den berömda skådespelerskans fördelar som matmamma.

Nisse Bredberg hade ingen hemlängtan. Han klev av tunnelbanan på Sundbybergs Central och köpte en varm korv i Pressbyråkiosken ovanför trapporna. Medan han mumsade på den travade han till parkeringsplatsen i

backen ovanför stationen. Bilen stod kvar och han hade betalat så det räckte.

Medan han åt det sista av korven bestämde han sig för att inte åka direkt hem till huset i Sundby. Han hade blivit intresserad av sin hembygd och det var faktiskt Kazues fel eller förtjänst, hur man nu ville tolka saken. När hon bodde hos honom hade hon frågat om saker som han inte visste ett smack om, och då blev han förstås tvungen att ta reda på dem.

“Du säger att du bor i Bromma“, hade hon sagt. “Vad är egentligen Bromma?”

Ja, vad var egentligen Bromma. De flesta svenskar hade hört namnet och visste att det var en flygplats. Men Kazue var japan och ville veta mer än så. Nisse blev tvungen att gå till läggen, som en bekant författare brukade säga. Hans lägg hette i första hand Nordisk Familjebok och där hittade han lite, blev alltmer intresserad och fann andra källor. Han kom fram till att namnet Bromma kunde härstamma från bruset i forsen i den älv som mynnade ut i Bällstaviken. Så sökte han vidare.

På detta sätt blev han en underlig människa, en sådan som började bry sig om platsen där han hade sitt bo men inte sina rötter.

Om han haft rötterna där måste han förresten ha varit en näckros.

När inlandsisen drog sig norrut för sisådär tiotusen år sedan blev stockholmstrakten isfri. Men då låg hela Bromma och Västerled nästan hundrafemtio meter under vatten, men landet som isen tryckt ner under sin tyngd började sakta resa sig ur havet. Upp steg först bergen i södra delarna upp och bildade en stor ö i den utskärgård som blivit till. För tvåtusen år sedan kom lägre liggande delar upp ur vattnet och när vikingatiden blomstrade som

mest levde de få brommaborna på den bördiga markens mylla.

Jordarna korsades av vattendrag och vid det stora sund som sträckte sig mellan Ulvsundasjön, Lillsjön och Judarn och dränkte det som nu är Brommaplan byggdes byar och gårdar. Århundraden gick, katolikerna blev starka och lade de flesta gårdarna under sig.

Han hade skjutsat Kazue till Bromma kyrka, den äldsta byggnad i Stockholm som fortfarande är i bruk. Hon låtsades bli imponerad av Guds hus, liksom av de fyra runstenar i trakten som fortfarande kan betittas av nyfikna.

När han visade henne det som återstod av 1600-talets stora gods, Ulvsunda, Linta och Åkeshof i Nockeby hade hon redan glömt att det var hon som manat på hans hembygdsintresse. Så när han talade om hur rika stockholmare för ungefär hundrafemtio år sedan började köpa förfallna torp att ha som sommarnöjen undrade hon om de inte kunde åka hem i stället.

Nisse Bredberg log lite inåtvänt när han tänkte på det som skett i hans hem under dessa få veckor. Inte bara på nätterna, ibland till och med på dagarna – och inne i köket. Ja, inte bara där utan överallt i huset.

Nu skulle det inte hända mer. Det var kanske därför han inte hade någon hemlängtan.

Men Nisse klev ändå in i bilen och körde över Bällsta Bro mot Sundby.

kapitel Två

“Du ska inte behöva bo i det där kyffet”, sa rotelchefen Bosse Hemström när de fikade efter morgonbönen. “Nu när du är kommissarie måste du få ett bättre rum?”

“Större än ditt?” frågade Nisse.

Hemström gav honom en underlig blick. “Jag är fortfarande chef här. Chefen ska ha största rummet. Hur ska han annars kunna bli behandlad med tillbörlig respekt?”

“Måste jag?”

Hemströms blick blev ännu konstigare. “Vill du inte ha ett bättre kontor? Ett med modern dator, matta utan fransar och nytt skrivbord?”

Nisse Bredberg tänkte efter. Vill jag det? grubblade han. Jag har haft det där rummet ända sedan jag hamnade på våld. Egentligen trivdes han ganska bra där fast – eller kanske för att det låg längst bort i korridoren så att han inte blev störd i tid och otid. Där fanns ett enda smalt fönster invid en utskjutning i fasaden. För att kunna titta ner på gården måste man stå på tå.

Nisse hade ärvt modulen av en kollega som haft stora spelskulder och till sist avslöjats som informatör. Han begick självmord så småningom och ingen på roteln pratade om honom längre.

“Nej, du måste inte”, sa Hemström. “Jag begriper mig inte på dig, Nisse. Du är gammalmodig som fan. Om du inte vore så pass bra utredare skulle du ha fått sparken för länge sen.”

“Så talar man inte till en kommissarie“, log Nisse. “Jag behåller rummet. Det känns tryggt och trygghet är vad en snut kan behöva i en turbulent tillvaro. Du sa att du hade jobb åt mig.“

De gjorde sällskap till Hemströms rum, det största på avdelningen, ljust och fint med kontorsmöbler i ek och stål. På ett särskilt bord med utdragsskiva stod en dator och visade stjärnor och månar på sin skärm.

“Kan du med den där?“ frågade Nisse.

“Jag har gått kurs.“

“Gerhard sa att det är bra grejer. Nu tar det bara dubbelt så lång tid som vanligt att skriva ut en rapport.“

“Aspling är precis som du. Teknikfientlig“, sa Hemström. “Jag fattar vad du menar. Du vill inte använda manicken som ställts in på ditt rum.“

“Jag har min Halda“, sa Nisse.

“Använd den då, för Guds skull. Här ... vi kommer ingen vart med morden på de prostituerade. Jag hoppas du vill läsa sammanställningarna fast de är gjorda och utskrivna via datamaskin. Försök hitta en ingång. Tidningarna är på mig som fan och jag har aldrig någonting att berätta.“

Pappersbunten verkade väga minst tre kilo. Det skulle ta honom flera dagar att läsa och analysera. Nisse log inåtvänt. De trodde tydligen att han fortfarande var vanför efter att nästan ha blivit knäckt tillsammans med seriemördaren som tidningarna döpte till Bananstjälken. Intern spaning skulle han orka med, det var säkert vad de ansåg. Ingen hade sagt någonting om att han varit på fältet, blivit misshandlad och nästan dödad under utredningen i Solna. De kanske inte ens kände till den saken. Ofta var det vattentäta skott mellan olika distrikt.

Nisse bläddrade hastigt igenom pappersbunten, kollade vem som skrivit rapporterna för att veta vilka

slutsatser han skulle dra. Vissa kolleger skrev snårigare än andra och en del av dem utlämnade också saker. Han noterade att de värsta syndarna inte varit med om det här. Dessutom upptäckte han att inga närpoliserna fanns med i högen. Han påpekade det för Hemström.

“Det har sina randiga skäl”, sa rotelchefen. “Det var mycket snack om att de skulle finnas tillgängliga. Men som vanligt när det kacklas mycket blir äggen sällan värpta. Det finns bara ett par stationer i stan som är bemannade dygnet runt. Övriga kör kontorstid om de kör alls.”

“Jag läser och hör av mig om jag hittar någonting”, sa Nisse och gick därifrån med famnen full.

Före morgonbönen hade Nisse Bredberg gjort en sväng till rummet. Han sniffade in doften. Fast det var så länge sedan han senast var där kände han igen den. Det var hemtamt, lagom dammigt, lagom ostädat, ungefär som det såg ut hemma i Sundby nu när Kazue inte var framme med dammvippa och skurtrasa längre.

Inget hade heller ändrats den senaste timmen. Han lade ifrån sig pappersbunten och betraktade kärleksfullt möblerna som var så olika de i Hemströms modul. Han drog med fingret längs en av de skeva hyllorna och blåste bort det vitgrå som samlats på fingertoppen. Om man tittade noga – ja, egentligen behövdes det inte någon direkt granskande blick – kunde man se att hyllorna nödtorftigt dolde väggarnas spruckna färglager. På morgonen hade han hittat en lapp på skrivbordet. Alla andra hade fått nya skrivbord som liknade rotelchefens (antagligen lite mindre, tänkte Nisse) och om han propsade på saken kunde han också få ett, fast det var besvärligt att släpa nya, tunga möbler genom hela den långa korridoren. Nisse avstod även från detta, med risk för att bli kallad bakåtsträvare. Men någon hade flyttat

på hans gamla bord, troligen när de ställde in datamaskinen som han sedermera flyttat in i det mörkaste hörnet. Det gjorde att han själv nu tvingades göra undan de två besöksstolarna som nästan aldrig kom till användning.

Det krävdes kraft för att fösa skrivbordet de tre decimeter som var nödvändiga för att han skulle få tillräcklig plats för sin enda riktigt bra möbel – en bekväm stol som med några enkla handgrepp kunde förvandlas till en liggfåtölj. En kollega hade köpt stolen i Tyskland. När han kom hem och ställde den i vardagsrummet syntes det mycket tydligt att den inte passade ihop med allt annat som stod där. Nisse fick köpa den billigt.

Stolen var skön och vilsam. Den passade perfekt för både slummer och tankearbete. Nisse öppnade vädringsfönstret. Det hade han själv snickrat till och monterat in en sommar när polishusets hetta varit nästan olidlig. Luftkonditioneringsanläggningen hade bara fungerat periodvis sedan 1972 när huset invigdes.

Skrivbordet var dammigt. Han hämtade handduken som hängde på kroken på bokhyllans gavelsida. Han torkade skrivbordet och drog fram det lilla bordet med hjul där Haldan stod. Den klarade han av fast han aldrig lärt sig skriva med alla fingrar på QWERT-tangentbordet.

Läsningen var ganska ruggig. Fast det var färre flickor som mördats än han trott när han första gången ögnade igenom en sammanfattning i tidningarna. Lisa Maria Jönsson var bara 22 år när hon på våren kom till Stockholm från hemorten Motala. Sedligheten hade observerat henne på Malmskillnadsgatan vid några tillfällen. Sedan försvann hon därifrån för att jobba på ett massageinstitut vid Karlbergsvägen. Det var hon som

blivit skjuten i huvudet och sedan dumpad invid en container i hamnen.

Pernilla Widegren kom från Gävle och hann bli 19 år. Hon blev strypt, troligen med ett tygstycke enligt de fibrer som teknikerna hittat. Åsa Mothelius var 26 när hon stryptes, möjligen med enbart hån der. Hennes föräldrar i Axvall bröt samman när de fick underrättelsen.

Några dagar senare hade man funnit ytterligare två kvinnor: Jessica Pettersson, 31 år från Hökarängen och Filippa Zusaç, 20 mantalsskriven i Rinkeby. De två hade slagits ihjäl. Nisse undrade om det hade något med att de två sista var "stockholmare" som de fått skallarna krossade av ett trubbigt föremål.

Det var bara en tanke något som bara flög genom skallen. En idé av många att inte bry sig om.

Den gemensamma nämnaren var att alla var prostituerade och hade hittats nära containrar i hamnen och på olika industriområden i Stockholms utkanter, ända bort till förorterna. Det måste väl i alla fall ha någon betydelse, tänkte Nisse. Kanske att den eller de som begått brotten menade att flickorna inte var något värda, att de passade att dumpas där man kastade andra sopor. Kanske mördaren kände sig som en renhållningsarbetare. Det var i så fall inte första gången sådant hände.

Han läste hastigt och inte så noga första gången. Nu handlade det mest om att få grepp om vad som inträffat. Så vitt han förstod hade polisen inga vittnen. På ett avstjälpningsställe hittade man bilspår som gjutits av i gips. Men däckets var vanligt och passade både till personbilar och pick ups. Så det var ett uselt spår.

I botten på pappershögen fanns fotografierna, väl sorterade och inplacerade i datumordning.

Nisse reste sig och satte upp dem på den stora anslagstavlan på borte väggen. Det fanns också bil der

tagna vid obduktionerna. De var inte lika viktiga att sätta upp, men han kunde inte låta bli att titta på dem.

Ett av offren – Widegren från Gävle – såg ut som en liten flicka där hon låg på plåtbritsen. Det gav honom nästan kväljningar för han mindes en gång när han var där i ett ärende. Då låg ett par barn där. Det var inte detta som fick oron att stiga i bröstet, men någon hade lagt en nallebjörn på obduktionsbordet invid barnen. Det var ett minne som etsat sig fast och varje gång han tänkte på de döda barnen mindes han precis hur det luktade därinne.

Han lade tillbaka fotona från Karolinska Institutet där de skulle vara. Sedan drog han fram tänkarfåtöljen och justerade skrivbordslampan så att han kunde sitta och betrakta bilderna på anslagstavlan.

Efteråt fattade Kerstin inte hur hon vågat. Kanske var det att vädret var så uselt och funderingarna över de egna problemen som kommit henne att tala med värme och intensitet om ensamma föräldrars problem. Hon hade slutat sin salva med att syrligt påpeka att man än så länge bara skrivit om de kända och välmående ensamma föräldrarna. Om såna som var framgångsrika och berömda och som hade råd med det mesta och som förklarade sig klara relationerna till ungens pappa utan större bekymmer. Varför gör vi aldrig något om anonyma ensamma föräldrar som kämpar med dagis och uteblivna underhåll. Varför inte om en prostituerad som försörjer sin unge på att ligga med karlar.

Peter Wedin, redaktionschefen, hade med sin vanliga cynism tänt på hennes idé. Researchavdelningen sattes i arbete. Man sökte på Internet efter de annonser som fanns där. I herrtidningarna kunde man också hitta kryptiska hänvisningar.

Framåt eftermiddagen satt hon tillsammans med Björn Svensson, fotografen i en taxi på väg ut till Hammarbyhöjden. I väskan hade hon en utskrift från en hemsida. "Tanja tar emot i hemmiljö". Och ett mobilnummer.

Hon funderade inom sig själv hur mycket hon skulle skriva ut checken på. Tanja skulle naturligtvis ha betalt för att hon ställde upp. Hon skulle inte bara intervjua, hon skulle också förhandla om pengar.

Undrar just hur mycket hon tar betalt för att berätta om sina funderingar? tänkte hon.

Taxin stannade längst uppe i Hammarbyhöjden. Huset såg precis lika gult och sjaskigt ut som hon tänkt sig. Hon mindes att hon någonstans i en tidningsartikel läst att Hammarbyhöjden när det stod nybyggt kallats för vackra vita Hammarbyhöjden. Den som skrev det skulle de se hur det ser ut här nu, tänkte hon bistert för sig själv.

Naturligtvis fungerade inte trapplyset. Björn svor och muttrade när trappräcket tog slut mitt i trappan. Trasigt förstås. Det luktade stekos också.

"Du", sa Björn, "kan verkligen någon vilja komma hit frivilligt och betala för att få sig ett skjut. Fy pyton, det vänder sig i magen på mig."

De ringde på och besöket kom att bli annorlunda än de tänkt sig. Tanja var en ganska söt tjugotre åring som stod med båda benen stadigt på jorden. Hon hade mycket att berätta om och det egendomligaste av allt var att hon var villigt att göra det gratis.

"Jag är lantis i grund och botten", förklarade hon. "Men Stockholm drog och lockade. Här fanns ju allting. Jag och kompisarna snackade om hur kul det skulle vara att komma till huvudstaden. Så jag tog Gud i hågen och reste hit."